

potètiques investigacions estaran condicionades a allò que digui finalment l'Estatut sobre si els ajuntaments formen part o no de la Generalitat. Si no en formen part, tal com reclamen els consistoris socialistes, caldrà respectar el principi d'autonomia local, és a dir, que els ajuntaments podran "defensar-se" d'aquesta oficina més fàcilment.

En qualsevol cas, totes les administracions estaran obligades a col·laborar de manera "preferent i urgent" en les investigacions, i hauran de garantir un accés il·limitat a la informació. Així, els treballadors es podran presentar, si hi ha indicis de delictes, a qualsevol despatx de l'administració per inspeccionar documentació i fer comprovacions *in situ*, entrevistar el personal o accedir a comptes corrents amb els quals s'hagin fet pagaments o s'hagi disposat de fons relacionats, per exemple, amb adjudicacions de contractes.

D'altra banda, si bé l'Oficina serà independent, es relacionarà amb el Govern a través del conseller primer i amb el Parlament a través d'una comissió específica.

Finalment, els republicans han aconseguit que el candidat que dirigeixi l'Oficina hagi de ser ratificat per tres cinquenes parts del Parlament, "com a garantia d'independència". Els socialistes, en canvi, apostaven perquè el Govern nomenés directament el director. En aquest sentit, el tripartit ja ha fet saber que el fiscal anticorrupció David Martínez Madero és la persona que proposaran per assumir aquesta responsabilitat. El fiscal és considerat un home de perfil independent, que ha treballat ja per a governs socialistes i populars.

ERC, però, ha pagat una moneda de canvi també important: la renúncia al fet que l'organisme disposi dels propis efectius de Mossos, una petició que des del primer moment ha rebut el rebuig absolut de la consellera Tura. El PSC també ha aconseguit incloure garanties de control de l'organisme en l'articulat.

El projecte de llei haurà de ser debatut i aprovat al Parlament, i es preveu que a final d'any l'Oficina Antifrau ja es podrà posar en marxa.

Gemma Aguilera

El president Camps, amb els consellers Justo Nieto -darrere seu-, Joan Cotino -al costat de Nieto- i Milagrosa Martínez. Un any després que tots tres prengueren possessió, el balanç és magre.

Uns reserves que no xuten

Fa un any, el president valencià, Francesc Camps, remodelava el seu equip de govern amb l'entrada de tres nous consellers. Justo Nieto, Juan Cotino i Milagrosa Martínez, però, no han aportat oxigen. De fet, han creat encara més problemes.

A final d'agost, quan tot just es complia un quart de legislatura, l'entrenador Camps va haver d'introduir canvis a l'equip titular. El grup no acabava de rutllar, estava dividit en dos: els que li retien devoció absoluta i els que, ostantges d'un passat sòrdid, encara s'enyoraven del preparador cartaginer, Eduardo Zaplana.

Camps va barrejar política i circ amb uns jocs malabars gràcies als quals no eliminava els coneguts com a zaplanistes -així no esvalotava la tropa- i, alhora, donava espai a tres nous protagonistes -aquests, sí- de la seua corda. Dos dels tres membres hostils van ser reubi-

cats: Miguel Peralta passava d'Indústria, Comerç i Turisme a Justícia i Administracions Públiques; la fins aleshores responsable d'Agricultura, Pesca i Alimentació, Gema Amor, seria la nova consellera -sense cartera- de Cooperació i Participació; Alicia de Miguel es mantenia a Benestar Social, una consellera menor. A canvi, el titular de Cultura, Educació i Esport, Esteban González Pons, mà dreta de Camps en la seua lluita contra l'antic règim, pagava la seua fidel adscripció campsista amb una altra conselleria sense cartera, la de Relacions Institucionals i Portaveu del Consell. L'Estatut en vigor estableix un

màxim de deu conselleries. L'arraconament del copilot de Camps coincidia amb l'ascens a vicepresident –que no n'hi havia– de Víctor Campos, que fins a aquell moment era cap de Justícia. De la seua banda, Alejandro Font de Mora canviava Presidència per Cultura.

Aquells moviments tan prematurs van deixar tres cadires buides a la taula del Consell. Justo Nieto cessava –després de dinou anys– com a rector de la Universitat Politècnica de València (UPV) per fer-se càrrec Empresa, Universitat i Ciència –la nova marca d'Indústria–; Juan Cotino, que havia passat per la Direcció General de la Policia, es feia càrrec d'Agricultura, i Milagrosa Martínez, set anys alcaldessa de Novelda, estrenà la nounata cartera de Turisme.

El rendiment dels nous fitxatges no ha estat el que Camps esperava. Nieto ha topat diverses vegades amb el conseller d'Economia, Hisenda i Ocupació, Gerardo Camps; Cotino ha enfrontat el Consell amb l'Associació Valenciana d'Agricultors (AVA), sempre pròxima als postulats del PP, i Martínez –provinent del sud però ben campista– ha enervat els ànims dels zaplanistes en menystenir el turisme de la costa Blanca, on hi ha més alcaldes amics de l'exministre que grans de sorra.

Recels. A pocs va sorprendre l'arribada de Nieto –també cartaginer– al Consell. Feia temps que sonava. Dues dècades com a màxim representant de la UPV li havien servit per establir bons lligams amb el “poder valencià”. Les darreres eleccions a la UPV les havia guanyades per un escàs marge, i l'ofertament de Camps era irrebutjable, malgrat la greu crisi industrial valenciana.

“No hi ha miracles”, ha dit, resignat, Nieto, a l'hora de buscar solucions a la preocupant situació del calcer o el tèxtil. A canvi, vol catapultar un projecte triple que capte la “nova economia”: un megaport Sagunt-València i el reforçament industrial de la capital del Camp de Morvedre; l'aeroport –idea i obsessió del president de la Diputació, Carlos Fabra– i el port de Castelló, i un parc tecnològic a Alacant. Gerardo Camps sent que Nieto s'ha apropiat d'un projecte seu, i l'hi retreu amb crítiques per unes altres actuacions. Per exemple, per no fomentar el Pacte Valencià pel Creixement i l'Ocupació (Pavace), marc de

BASES XXXIV PREMIS OCTUBRE 2005

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

Jurats: Xavier Antich, Xavier Bru de Sala, Montserrat Casals, Daniel Giralt-Miracle i Vicent Sanchis.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 6.000 euros.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

Jurats: Anton M. Espadaler, Joan Garí Montserrat Palau, Ramon Pla i Francesc Sellés.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Jurats: David Castillo, Laia Climent, Carles Duarte, Susanna Rafart i Isona Passola.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

PREMI DE TEATRE

Jurats: Carles Alfaro, Manuel Molins i Rodolf Sirera.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

MÉS INFORMACIÓ

edicions **3i4** València

Pérez Bayer, 11 · 46002 València
tel. 963 516 492 · Fax 963 529 872
e-mail: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

XXXIV PREMIS OCTUBRE 2005

Daniel Sánchez: "A ben pocs els fan contractes, s'estimen més tenir becaris"

diàleg amb sindicats i patronals que ha donat bons resultats. O per no tenir en compte la greu situació els tresors de la Generalitat Valenciana a l'hora de signar convenis o subvencions. Per tot això, Nieto ha presentat la dimissió almenys en dues ocasions, però el president li ha demanat que continue.

Javier Aparicio, president de la patronal tèxtil Ateval (Associació d'Empresaris Tèxtils de la Comunitat Valenciana), assegura que té un "tracte fluid" amb Nieto, el qual, diu, "fa tot allò que pot". "La Generalitat Valenciana és una mosca enmig de l'oceà, no pot fer massa coses per solucionar la nostra crisi", explica Aparicio, que afegeix: "Voldríem que ens destinaren més recursos: 200 milions, i no 2, com en l'últim pressupost, però això no és tan fàcil."

Si parlem d'investigació, les rèpliques es multipliquen. Nieto no dóna a l'R+D la importància que podríem imaginar. "No és la solució, ara", ha comentat. Les beques s'han reduït els últims anys, i estan molt per sota de la mitjana estatal. Mentre la Unió Europea s'ha marcat el repte de destinar el 3% del PIB de cada estat a projectes de recerca –l'estat espanyol ja preveu el 2%–, el Govern

valencià redueix les possibilitats i, fins i tot, en dificulta l'accés.

"A les convocatòries de l'últim any no especifiquen les línies de finançament, o siga que depenem de la disponibilitat de recursos per la Generalitat", diu Daniel Sánchez, vicepresident de l'associació Joves Investigadors. Uns recursos escassos, com ho demostra la tensió existent entre Nieto i el responsable d'Economia, Gerardo Camps.

Fa quatre o cinc anys les beques de la Generalitat superaven el centenar. Avui, voregen la trentena. "A més, no tenen una política uniformadora; els companys que estan investigant a la Conselleria d'Agricultura tenen unes condicions pitjors que la resta", afirma Sánchez, que també alerta sobre les penoses condicions laborals: "A ben pocs els fan contractes, s'estimen més tenir becaris." Això passa, per exemple, al Centre d'Investigació Príncipe Felip, recentment inaugurat a València.

Retorn als orígens. Després de dedicar-se a fons a la seguretat ciutadana –en va ser responsable a l'Ajuntament de València, sis anys com a director general de la Policia i més tard delegat del Govern–, Juan Cotino ha tornat allà d'on venia, al camp. Gran terratinent a l'Horta, s'ha fet càrrec d'Agricultura en un dels pitjors moments per a aquest sector, mentre la pèrdua de rendes dels llauradors és manifesta –molts abandonen el lloc de feina sense successor– i en plena batalla per l'aigua.

Per això, quan el passat 5 de març els agricultors clamaren pels seus interessos als carrers de València, fent una crida als executius espanyol i autonòmic, va sobtar la seua presència a la marxa, tot i que no havia de ser així: "Que el Govern valencià no done l'esquena als problemes del nostre camp", deia el manifest. Cotino donava la cara.

Quant a l'aigua, ja no són tot flors i violes per al PP. "L'aigua no pot amagar els greus problemes de la nostra agricultura", ha dit el president d'AVA, Cristóbal Aguado, fins ara ben proper al PP. La setmana passada, en aquest setmanari, explicava que el 90% dels llauradors valencians tenen prou aigua, i que "no facen servir els agricultors com una bonica excusa per demanar aigua". Un discurs, sens dubte, impensable mesos enrere.

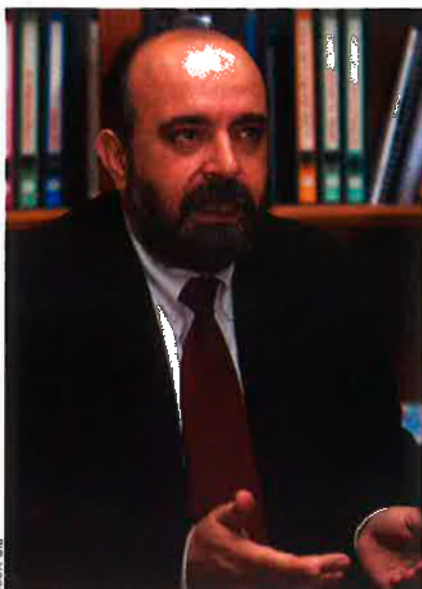
El possible canvi de traçat del transvasament Xúquer-Vinalopó, ben vist per AVA i la Unió de Llauradors, les dues grans organitzacions agràries valencianes, ha fet trencar relacions. Cotino va demanar la dimissió d'Aguado. "Aquest senyor no sembla comprendre molt bé el comportament democràtic", pensa el president d'AVA.

Quan aquest estiu el Consell ha modificat els pressupostos, el camp ha estat un dels damnificats. Perd 3,5 milions d'euros d'inversió que aniran a pagar factures pendents de la Generalitat.

Per tot això, l'altre gran líder agrari, Joan Brusca –de la Unió–, demana "una clara i ràpida resposta, perquè les declaracions de principis d'aquest Govern pel que fa al camp mai no reeixen". Cotino coneix millor el sector que no la seua predecessora, la zaplanista i benidormera Gema Amor, però "novament ha significat començar des de zero, com passa sempre que arriba un nou reponsable". El conseller ha ideat un pla estratègic, Millorar, pel qual ha organitzat més de 50 taules. "Això ha servit per a aturar les nostres reivindicacions, però ja s'allarga massa: només

Joan Brusca: "Si el 2007 guanya el PP, Cotino no repetirà a Agricultura"

Pere Joan Devesa:
“El turisme està
ací, a Benidorm,
i necessitaria
més atenció”

han presentat propostes per als cítrics i el vi. Podria ser una altra cortina de fum, com el llibre blanc de Maria Àngels Ramon-Llin –exconsellera amb Unió Valenciana i el PP– o el Foro Agrari que va plantejar Amor”, opina Brusca. “I el pitjor és que, si el 2007 guanya el PP, Cotino no repetirà a Agricultura, i si entra el PSPV-PSOE, també caldrà començar de zero. Com sempre”, rebla. I afegeix: “Si les respostes tarden tant, quan arriben ja no caldran, ja no quedarà ningú treballant al camp.”

Sobre l'enfrontament amb AVA, Brusca creu que el conseller hauria de “demandar excuses privades, com a mínim. No pot posicionar-se a favor d'unes comarques i en contra d'unes altres”.

Una pica al sud. El president Camps té en la consellera de Turisme, Milagrosa Martínez, una mena de bumerang. Sí, és de les comarques d'Alacant, feu zaplanista per excel·lència, però, de tant com ha volgut demostrar que és camp-sista, se n'ha excedit un gra massa. Les divergències van arribar a la mateixa taula del Consell, on la defenestrada Amor va acusar-la airadament de marginar els municipis costaners de la Ma-

rina –tots sota comandament zaplanista– a l'hora de repartir subvencions. Martínez havia retirat les ajudes que la Generalitat aportava al Castell –de focs artificials– de l'Olla, a Altea, en què enguany el periodista Pedro J. Ramírez va ser nomenat casteller d'honor. També havia ofegat el festival de cinema de l'Alfàs del Pi i el de música de Benidorm. Martínez faria marxa enrere.

Però no acaben ací les seues dolentes experiències amb zaplanistes. El president de la Diputació d'Alacant, José Joaquín Ripoll, va amenaçar de no dur el pavelló del Patronat Costa Blanca a la Fira de Turisme de València de nova creació. Demanava 600.000 euros per promocionar la zona a Madrid, i també els va obtenir. Ni amb diners haguera guanyat, però, la presidència del PP de Novelda (Vinalopó Mitjà), on ha estat alcaldessa. El seu currículum no va vèncer la candidatura zaplanista alternativa.

A Benidorm, els empresaris li re-trauen massa interès per promocionar el turisme rural, “que representa ben poca riquesa per a la Comunitat, se li dóna una importància que no té”, explica Pere Joan Devesa, president d'Hosbec (Associació Empresarial Hostelera de Benidorm i de la Costa Blanca). “El turisme està ací, a Benidorm, i mereixeria més atenció.” La costa Blanca, diu, “és el 70% del turisme valencià”. “Es promociona el torró de Castelló o la ceràmica d'Alacant? Amb el turisme s'utilitza un tracte diferent. La consellera no coneix de primera mà el nostre negoci, que és molt més complex que altres sistemes productius”, argumenta Devesa.

Josep Maria Caballé, un gironí propietari de la cadena Servigroup –amb hotels a Benidorm, però també a la Vila Joiosa, Peníscola o Oriola–, té un parer semblant: “El turisme de l'interior no representa res, es promociona tant per alegrar els alcaldes dels pobles.” Pensa que la promoció de València, encara més gràcies a la Copa de L'Amèrica, és desorbitada. “I, com aigua en cistell, s'han perdut els crèdits que calien per fer campanyes d'aquí. Malament, sobretot quan estem en el sector que menys suport rep del poder, no se'ns assignen els recursos adients. Som com les maduixes, ja ens esperen quan arriba l'estiu, res més.”

Víctor Maceda

Vora vora

'Love is in the air'

Joan Mari

Feia moltes setmanes que no veia dues hores i mitja de televisió continuades quan el 4 de setembre em vaig entaforar

al sofà per veure la gala de presentació de la programació d'IB3 del Casino Palladium, a Calvià. Existeix l'humor mallorquí? Vet aquí la pregunta més existencial de la nit. I tant! L'hemorràgia de talent humorístic d'Agustín el Casta, Llum Barre-ra i Cati Solivelles junts em feren empegueir de valent mentre em menjava una amanida de bescuit amb mussola seca per compensar l'allau de caspa... Vaig agrair que la gala fos concebuda com si els illencs no haguéssim vist mai la televisió perquè la vetlada es va convertir en un viatge en el temps, amb un minut estel·lar durant el qual es va fer la realitat: sacrificat el color de la pantalla, aquells segons de blanc i negre... varen ser una impagable ofrena a l'Espanya que tots els nostàlgics que omplien la sala mai no han pogut oblidar. La sobrasada, el camaiot, l'ensaimada o l'espolsar metles per damunt sa roqueta foren també recordats..., aïll En la balança del bilingüisme, el català va perdre una mica de quota de pantalla, però és inqüestionable que es tracta d'una llengua inigualable pel folklore... Sis intervencions musicals en directe en espanyol i dues en català: a Mallorca, no hi ha cap grup que canti en català i que sigui com a mínim tan dolent musicalment com La Musicalité o la Granja? Impagable també el prodigi d'intel·ligència anomenat Biabéticas Aceleradas posant dret l'auditori al ritme del “Love is in the air”, de John Paul Young. Ara que a Barcelona puc veure la televisió balear, he oblidat que molts illencs no poden veure TV3. President Matas, moltes gràcies, “serà maravilloso viajar hasta IB3”.

joan_mari@hotmail.com